

MIKLYA ZSOLT

Ének éneke

egy Szokolai-sorra

Öreg korongon körbejár a tű,
lemezspirálon gyémánthegy rezeg,
időbarázdák nem felejtenek,
hullámokon nem fog ki a betű.
Téves szóhasználat a bakelit,
megtévesztő a fekete anyag,
névátvitellel képződő alak,
mint annyi más és annyi minden itt.

Mint annyi más és annyi minden itt,
a minden sem vészett el, benne csak
az én-pozíció hasad, hasad,
a hullámtermészet továbbsegít,
átgyalogolsz részecskéket, időt,
nem cél nélkül és céltalan teszed,
bár virtuális lett a noteszed,
és kipontozódtál idő előtt.

És kipontozódtál, idő előtt,
a senkiföldjén, reflextelenül,
a semmiágon új kabóca ül,
és perceg, mint a múltó délelőtt,
és kuncog, mint a telő hold, amint
magába szippantja a délutánt
a visszatérő örök éjen át,
elengedve a futó nap-kabint.

Elengedve a futó nap-kabint,
mindegy, peronon, hullámparton állsz,
vagy féligáteresztőn szublimálsz,
ha kintté lesz a bent, bentté a kint.
Kitapintod a hangok pulzusán –

verőérben itt sosem volt hiány,
csak becézésben –, milyen ostobán
élünk, *én Istenem*, milyen sután.

Élünk, *én Istenem*. Milyen sután
téblábolunk egymás körül ma is.
Remegve, hogy a hangunk is hamis,
lejárt lemez, kifulladt kormorán.
Pedig verset tapint a néma tű,
hangátvitel, a membrántest rezeg,
az ének énekét míg reszketed,
öreg korongon körbe-körbetű.

Mazel Món

1. Hexameterek

Látod, a *Mazel tov* hazakísér, benned az otthon,
konyhakredencből liszt, dara, morzsa, prézli a combra,
bő olivában serceg a nyers hús, sistereg, árad
szét az olajszag mind a panírilattal a házban,
benne a lelked, benne te mégsem vagy, szabadulnál,

fent, csak a fentből száll le, pilinkél rád a sötét ég,
fénypehelyernyő, bóbitaháló, csillagaranypor
villan a párló földi reményen, hátha kifogja,
hátha ma tényleg szikrapanírba forgat a crédó,
csillagos ég meg a törvény nyársa, mohó villája.

2. Hiátus

Ha minden indulással
messzebb jutsz, mint azt várnád,
ha mégsem érkezel meg,
a messze mindig messzebb,

ha egyszer úgy maradhatsz,
mint vízajtás az égbe
törő vad szenvedélyből,
hogy csak fent gyökerezhet,

csak fent lehet az otthon,
a megkapaszkodásunk,
ha mindezt egybevéve
a messzit el nem éred.

3. Kegyelem

Egy mondat a kívánságról,
Immanuel szívügye izgat,
hogy átlépj, túl a határon,
amit az emberszív megsejt.

Egy mondatba sűrűsödve
két dolog tölt csordulásig:
*a csillagos ég fölöttem
és az erkölcsi törvény bennem.*

Egy mondatba sűrűsödve
a mazel belső szobája,
ne izgulj, úgyis megnyílik,
csukódik-nyílik, magától.